

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRERONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 22 d'Abril de 1916

NÚM. 60

PER L'UNIO REPUBLICANA

No hi ha res que'ns separi

Tota la premsa republicana, excepte, naturalment, aquella que viu a sou de la Lliga Regionalista, ha acullit amb entusiasme el crit d'alerta llençat per nostre il·lustre quefe i proposa amb veemència la necessitat d'una unió de tots els republicans que'ns faci forts i invencibles.

Veusaquí nostre ideal de sempre.

La nostra significació nacionalista es ben clara i definida.

Mai, en cap moment, no sols no l'hem desmentida, sino que tampoc hem posat sordina a les nostres propagandes. Som autonomistes i federals convençuts perquè entenem llealment que sols l'autonomia i la federació poden fer viure amb esplendor i poden juntar per l'amor a les diverses nacionalitats ibèriques. Però, encara, ens diem nacionalistes i no regionalistes, per entendre que a la llibertat de nostra Catalunya ningú te dret a renunciar-hi, ja que aquesta per sa naturalesa i per sa historia, es un fet natural i una realitat palpable que la vida s'entossudeix en mostrar-nos i que, en conseqüència te un dret indestructible i imprescriptible a la seva propia llibertat, ja que per a ella la llibertat significa la seva propia existencia. I es per això, perquè considerem aquest dret a l'autonomia com arrancant de la propia naturalesa de Catalunya mateixa, i no com una concessió que se li fassi per part de cap altre poder, que som nacionalistes i no regionalistes.

Però, sortosament, aquestes doctrines de llibertat i progrés, de respecte per a tota manifestació de la vida humana—ja individual, ja colectiva—avui les sostenen i les practiquen tots els republicans que actuen a Catalunya. I es que aquí on l'esperit del mestre Pi i Margall va formar-se no podríem trobar ningú que no sentís amb tota l'ànima l'idea de llibertat. Perque la llibertat es el nostre patrimoni, perque la llibertat es

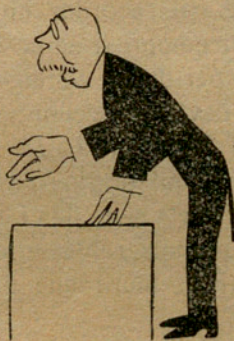
la nostra tradició, perque la llibertat es l'essencia de la nostra propia naturalesa, que'ns fa tal com som i lo que deixariem d'esser, si ella desaparegués com a nervi i vértebra de la nostra raça catalana.

Doncs bé ¿si la realitat es aquesta, per que no podem formar tots junts i apinyats un sol cos, dirigit i sostingut per una sola ànima?

El Partit Radical, acullí amb els braços oberts entre les seves fileres la nostra bandera nacionalista. Ja dins d'aquet axèrcit, convivint amb ell, hem après que tots som uns els soldats d'una banda i de l'altra banda. Podrà els uns, sentir preferencies per un quefe o per determinada coloració de l'enseny que'ls guia, però ideològicament, son els mateixos els ideals de llibertat que'ls inonden l'esperit.

Per que, doncs, no integren, com avans l'integrarem nosaltres, l'exèrcit radical, aquets elements dispersos, i avui acéfals, del nacionalisme? Els que son joves i no volen renunciar a la lluita com ¿podrà donar satisfacció a les ssves ansies desde un cassinet de barri o actuant desde un grupet independent? Si no hi ha res que'ns separi, si la personalitat natural i històrica de Catalunya i'l seu dret imprescriptible a la llibertat i a l'autonomia, son avui regoneguts, respectats i defensats per tots els republicans catalans, que espereu, amics nacionalistes, per a formar un sol exèrcit, que sota una sola bandera i obeint la veu de comandament de un sol capdill, se llensi a la lluita i a la victoria?

Ara es l'hora, companys, i serà una bella mort la que tota una vida us honori. Una bella mort com a grupu independent que'us portarà a la reintegració de la carn del poble, que te ansies d'unio i fam de victoria.

LA VEU DEL MESTRE

CRISTO

A ver estos días pobladas de gentes las iglesias, en conmemoración de la muerte de Cristo, i al oír los cañones y las campanas resordando la resurrección, ¿quién no diría que Cristo impera y rige el mundo?

No impera ni rige el mundo, sino su padre Jehová, aquel iracundo señor de los ejércitos, que endurecía el corazón de los egipcios para ahogarlos en las aguas del mar Rojo, ordenaba a los suyos que pasaran por el filo de la espada a todos sus enemigos y les quemaran el lugar en que morasen, detenía el sol en Gabaón y la luna en el valle de Ajalón para que Josué acabara con los amorreos, permitía la guerra de emboscadas y sorpresas, premiaba la traición en la ramera Bahab y la más detestable de las alevosías en Jael, la esposa de Heber Cyneo, ensalzada y bendecida como la mejor de las mujeres en el cántico de Débora. Ese, y no su hijo, es hoy el Dios de las naciones, el ídolo y el modelo de nuestros capitanes, feroces como él, y como él sedientos de la sangre de sus enemigos.

Quiso Cristo el amor y la paz, y nosotros no respiramos sino odio y guerra. Sólo en armas pensamos, y en armas consumimos los frutos del trabajo. Y si acierta a suceder que un pueblo no soporte nuestro yugo, de sangre de ese pueblo ansiamos como Jehová embriagar nuestras espadas. Como él, somos saeta que mata, fuego que consume.

Es Cristo un Dios meramente nominal; Jehová, el Dios real de la tierra. A Cristo no le siguen ni le adoran los judíos ni los musulmanes; le adoran, pero no le siguen, los cristianos. Jehová es el Dios de los cristianos, los musulmanes y los judíos.

No puede quejarse Cristo. Como enviado de Jehová se presentó a los israelitas y les dijo que venía, no a destruir la antigua ley, sino a cumplirla. Fué él mismo el que de antemano destruyó su obra; él, quien predicando la paz, dejó en pié la guerra con todas sus infamias y crueldades.